

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 635/2025-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Pol'nohospodárske družstvo Podlužany**, Podlužany, zastúpeného CREDIS Law s.r.o., Plynárenská 1, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Svk/41/2023 z 31. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 28. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru, práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, čl. 26 ods. 1 listiny, práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 ústavy, čl. 3 ods. 1 listiny, čl. 14 dohovoru a čl. 1 Protokolu 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol 12“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 1Svk/41/2023 z 31. marca 2025. Napadnutý rozsudok navrhuje zrušiť a vrátiť vec späť na ďalšie konanie, prikázať najvyššiemu správnenému súdu, aby v tejto veci konal a rozhodol, a zaviazat' ho na úhradu primeraného finančného zadost'učinenia v sume 4 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v roku 2018 predložil Okresnému úradu Bánovce nad Bebravou, odboru starostlivosti o životné prostredie (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) podľa § 29 ods. 1 písm. a) zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon EIA“) zámer navrhovanej činnosti „kravín – pôrodnica“, s. č. 375 – prestavba na halu pre ošípané na vykonanie zisťovacieho konania, ktorého výsledkom malo byť posúdenie, či sa bude

navrhovaná činnosť posudzovať podľa zákona EIA, tzn. či je vo veci potrebné vypracovať projekt tzv. veľkej EIA. Prvostupňový správny orgán vydal postupne štyri rozhodnutia, ktorými rozhodol, že navrhovaná činnosť sa nebude posudzovať podľa zákona EIA, každé z nich bolo v rámci odvolacieho konania zrušené. V poradí piatym rozhodnutím z 31. mája 2021 prvostupňový správny orgán rozhodol, že navrhovaná činnosť sa bude posudzovať podľa zákona EIA. Proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie. Okresný úrad Trenčín, odbor opravných prostriedkov (ďalej len „druhostupňový správny orgán“) rozhodnutím z 18. augusta 2021 odvolanie sťažovateľa zamietol a prvostupňové rozhodnutie z 31. mája 2021 potvrdil.

3. Sťažovateľ sa správnou žalobou domáhal zrušenia napadnutého druhostupňového rozhodnutia správneho orgánu a vrátenia veci späť na ďalšie konanie, ako aj uloženia povinnosti žalovanému, tzn. druhostupňovému správne orgánu zaplatiť mu náhradu trov konania. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom sp. zn. 11S/84/2021 z 18. apríla 2023 správnu žalobu zamietol ako nedôvodnú a žalovanému i ďalším účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že napadnuté rozhodnutie nemožno považovať za arbitrárne, sťažovateľova námietka porušenia zásady legitímnych očakávaní nie je relevantná, pretože vzniku očakávania, že navrhovaná činnosť sa nebude posudzovať podľa zákona EIA odporuje priebeh dotknutého administratívneho konania, v ktorom druhostupňový správny orgán opakovane štyri razy zrušil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu obsahujúce výrok, že sa navrhovaná činnosť nebude posudzovať podľa zákona EIA. Napriek tomu, že dotknuté orgány špecializovanej štátnej správy nenamietali proti záverom akustickej štúdie, správny orgán je oprávnený a povinný hodnotiť aj takéto dôkazy prostredníctvom zásady voľného hodnotenia dôkazov a zároveň pri svojom rozhodovaní vychádzať z úplného a presného poznania veci. Z vykonaného dokazovania je možné podľa krajského súdu vyvodiť skutkové závery, ku ktorým správne orgány dospeli (predovšetkým ide o záver, že realizáciou zámeru dôjde k trvalým vplyvom na životné prostredie obyvateľov obce).

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci týmto súdom. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom v jeho prvom výroku kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol a v druhom výroku účastníkom konania náhradu trov kasačného konania nepriznal.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu tým, že:

a) Právo na spravodlivý súdny proces bolo porušené v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu, ktoré je nepresvedčivé a arbitrárne, neobsahujúce dostatok relevantných dôvodov na posúdenie otázky, či boli splnené podmienky na posudzovanie navrhovanej činnosti podľa zákona EIA. V odôvodnení absentujú odpovede na ním predloženú argumentáciu v kasačnej sťažnosti, predovšetkým námietku dostatočnosti a relevantnosti akustickej štúdie, ktorá navrhovanú činnosť vyhodnotila ako súladnú s platnou právnou úpravou, ale aj spôsobom preukázania „*empirických skúseností z iných obcí*“.

b) Najvyšší správny súd sa nezaoberal jeho námietkami týkajúcimi sa porušenia princípu právnej istoty a s ním spojenej zásady legitímnych očakávaní tým, že v administratívnom konaní

dochádzalo k opakovanému rušeniu rovnakých rozhodnutí bez podstatného posunu vo veci, čo narušilo dôveru sťažovateľa v stabilitu a predvídateľnosť právneho prostredia. K zrušeniu prvostupňových rozhodnutí správneho orgánu dochádzalo bez riadneho odôvodnenia a opory v zákone, v dôsledku čoho došlo aj porušeniu princípu legality verejnej moci. Sťažovateľ v tejto súvislosti tvrdil, že v obdobných veciach (poukázal na rozhodnutia Okresných úradov Košice, Trebišov a Michalovce týkajúcich sa tej istej navrhovanej činnosti) je táto správnymi orgánmi posudzovaná ako nepodliehajúca povinnému posudzovaniu podľa zákona EIA. V administratívnom konaní bol nesprávne aplikovaný § 29 ods. 3 zákona EIA platného v danom čase, podľa ktorého kritériá posudzovania navrhovanej činnosti mal použiť iba primerane, zatiaľ čo na stanoviská dotknutých osôb mal prihliadnuť *ex officio*.

c) Najvyšší správny súd nesprávne posúdil aj námietku nesprávnej aplikácie zásad správneho konania (zásady zákonnosti, rýchlosti a hospodárnosti, materiálnej pravdy a materiálnej rovnosti), pretože pri ich aplikácii očakával, že už v prvom odvolacom konaní mu budú vytknuté všetky nedostatky, ktoré by mohli mať za následok vznik potreby podrobenia navrhovanej činnosti posudzovaniu zákonom EIA. Nedodržanie týchto zásad správnymi orgánmi v preskúvanom konaní najvyšší správny súd nesprávne posúdil ako nemajúce vplyv na legitímne očakávanie sťažovateľa. Nesprávny je aj záver, že ani všetky súhlasné stanoviská dotknutých orgánov neznamenujú ešte úspech sťažovateľa v administratívnom konaní. Podľa sťažovateľa je povinnosťou správnych orgánov odklon od odborných stanovísk dotknutých orgánov vždy riadne odôvodniť dôkazmi vyššej právnej sily, napr. znaleckým posudkom. Neakceptovaním súhlasných stanovísk a odborných podkladov v tejto veci v nej došlo k porušeniu zásady zákonnosti. Prijaté rozhodnutie možno považovať za uloženie povinnosti, keďže musí podstúpiť ďalší náročný proces EIA, a preto by takéto rozhodnutie malo byť opreté o zákonné splnomocnenie, predvídateľné, rešpektujúce odborné podklady, logické a preskúmateľne odôvodnené.

d) Zo záverov napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší správny súd nesprávne aplikoval § 27 ods. 3 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), pretože sťažovateľ nepodal žalobu na krajskom súde z dôvodu posúdenia vhodnosti, účelnosti a hospodárnosti konania odvolacieho správneho orgánu, ako to konštatoval najvyšší správny súd, ale z dôvodu nezákonnosti posledného odvolacieho zrušovacieho rozhodnutia správneho orgánu v dôsledku nesprávnej aplikácie § 29 ods. 3 zákona EIA.

e) Najvyšší správny súd porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov, pretože dôkazy, ktoré svedčili v neprospech sťažovateľa, neskúmal aj v kontexte stanovísk a záverov dotknutých štátnych orgánov, ale oprel ich o ničím nepodložené a nepreukázané tvrdenie o empirických skúsenostiach z iných obcí. V preskúvanom konaní došlo aj k porušeniu práva na účinný opravný prostriedok, pretože najvyšší správny súd v predmetnej veci rozhodol na základe domnienky, ktorá nebola preukázaná, a preto právne prostriedky obrany, ktoré mal sťažovateľ k dispozícii, sa ukázali ako neúčinné.

f) V dôsledku napadnutého rozsudku sťažovateľ nemohol realizovať svoje právo na ochranu majetku a zväčšenie tohto majetku v podobe plánovanej investície do navrhovanej činnosti, čím došlo aj k zásahu do jeho práva na podnikanie. Sťažovateľ zastáva názor, že v jeho prípade došlo aj porušeniu zákazu diskriminácie v dôsledku neprimeraného a nerovnakého zaobchádzania so zahraničným investorom v porovnaní s domácimi investormi v postupoch EIA. Postup správnych orgánov v predmetnom konaní nemal rozumné odôvodnenie a primeranú proporionalitu.

Výsledkom preskúmaného konania je, že ani po 7 rokoch od podania zámeru nevie, či bude jeho činnosť vôbec povolená.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, ktorý je poznačený arbitrárnosťou a nedostatočnosťou odôvodnenia, v ktorom neprihliadol na námietky sťažovateľa vo vzťahu k vadám v rámci postupu a rozhodovania vo veci konajúceho správneho orgánu. Sťažovateľ v podstate namieta procesný postup správnych orgánov a ich procesné pochybenia vo vzťahu k dokazovaniu, resp. procesu objasňovania skutkového stavu, ktoré mali mať vplyv na správne právne posúdenie veci, a zároveň namieta nedostatok náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Namietané procesné vady stavia sťažovateľ do takej roviny, že mohli mať zásadný vplyv na výsledok rozhodovania o potrebe posudzovania jeho zámeru podľa zákona EIA. Sťažovateľ zároveň napáda závery správneho orgánu, s ktorými sa stotožnil aj najvyšší správny súd, o potrebe posúdenia navrhovanej činnosti podľa zákona EIA, pričom zastáva názor, že zistený skutkový stav, z ktorého správny orgán vychádzal, je v rozpore s obsahom spisu predovšetkým dotknutými stanoviskami špecializovaných správnych orgánov.

7. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Jeho úloha sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 465/2016, I. ÚS 6/2018).

8. Predmetom posúdenia je rozsudok vydaný konaní o kasačnej sťažnosti, preto je potrebné zdôrazniť povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí a postupov v podobe rešpektovania relevantných hmotnoprávných a procesnoprávných predpisov. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy [III. ÚS 502/2015 (ZNaU 69/2015), III. ÚS 277/2022, I. ÚS 203/2023].

9. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu v kontexte sťažovateľom predloženej argumentácie, aby mohol posúdiť presvedčivosť odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu vo vzťahu k argumentom nastoleným v kasačnej sťažnosti a zlučiteľnosť tohto odôvodnenia s ústavou i dohovorom. Ústavný súd z tohto aspektu skúmal, či najvyšší správny súd sťažovateľovi ozrejmil svoje myšlienkové pochody, prieskum spôsobi hodnotenia dôkazov, skutkové zistenia a vyvedené právne závery vo vzťahu k druhostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby sťažovateľ nemusel hľadať

odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú.

10. Najvyšší správny súd v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku zhrnul obsah argumentácie sťažovateľa uvedenej v kasačnej sťažnosti v bode 14 a jej jednotlivé body rozdelil podľa obsahu na tri časti (body týkajúce sa arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, nehospodárneho postupu žalovaného a odchýlenia sa od súhlasných stanovísk). Najvyšší správny súd vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa arbitrárnosti rozsudku krajského súdu uviedol, že samotné nestotožnenie sa sťažovateľa s výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov správnym súdom nie je dôvodom na konštatovanie nedostatočného, resp. arbitrárneho rozhodnutia ani porušenia princípu legality či právnej istoty (body 20 až 24 napadnutého rozsudku). Ústavný súd v tomto smere konštatuje, že správny orgán ustálil z vykonaných dôkazov skutkový stav tak, že predložené stanoviská špecializovaných orgánov štátnej správy v kontexte posudzovaných kritérií podľa § 22 zákona EIA neposkytujú dostatočný podklad na vyslovenie záveru o tom, že zámer navrhovanej činnosti sťažovateľa sa nemá posudzovať podľa zákona EIA. Tento záver náležite odôvodnil krajský súd (body 75 až 87 rozsudku) aj najvyšší správny súd (body 33 a 34 rozsudku) poukazom na konkrétne nedostatky podkladov na rozhodnutie umocňujúce potrebu komplexného zhodnotenia tohto zámeru v dôsledku intenzity jeho potenciálu spôsobilého trvale ovplyvniť kvalitu života najmä obyvateľov dotknutej obce a životného prostredia (ide o činnosť patriacu medzi najväčších producentov skleníkových plynov, potenciálne významne kontaminujúcu životné prostredie). V dôsledku toho dospeli sudy k záveru, že záver odvolacieho správneho orgánu o potrebe podrobiť zámer navrhovanej činnosti posúdeniu podľa zákona EIA je správny. Námietku, že najvyšší správny súd sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, považuje ústavný súd za nedôvodnú. Sudy zúčastnené na rozhodovaní tejto veci postupovali celkom zjavne nielen v súlade s požiadavkou maximalizácie ochrany životného prostredia, ale predovšetkým prihliadli na zabezpečenie ochrany záujmov iných dotknutých osôb, ktorých pomery by mohli byť realizáciou zámeru sťažovateľa priamo dotknuté. Odôvodnenie pochybností súdov v tejto veci o dostatočnom vyvážení všetkých dotknutých záujmov vyznieva logicky a presvedčivo, a preto ho možno považovať za ústavne udržateľné.

11. K argumentácii týkajúcej sa nedostatkov administratívneho konania, resp. postupu správneho orgánu (opakované zrušenie prvostupňových rozhodnutí bez odôvodnenia a opory v zákone spojené so zadávaním nových pripomienok k relevantným podkladom na rozhodnutie), ktoré sa mali prejavovať v nesprávnom právnom posúdení potreby posudzovania zámeru navrhovanej činnosti podľa zákona EIA, najvyšší správny súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na to, že sťažovateľom tvrdenému legitímnemu očakávaniu rozhodnutia v jeho prospech odporuje zásada jednotnosti konania platná v súlade so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, ktorý sa v čase vydania rozhodnutia správneho orgánu vzťahoval na zisťovacie konanie. Vo vzťahu k postupu druhostupňového správneho orgánu, ktorý nevytkol všetky nedostatky správneho orgánu hneď v prvom svojom zrušujúcom rozhodnutí, najvyšší správny súd odkázal na to, že otázku účelnosti, hospodárnosti a vhodnosti rozhodovania správne sudy podľa § 27 ods. 3 SSP v konaní o všeobecnej správnej žalobe nie sú oprávnené posudzovať (pozri body 25 a 26 napadnutého rozsudku). K námietkam nedostatkov administratívneho konania ústavný súd poznamenáva, že dôvodom zrušenia rozhodnutia správneho orgánu v preskúvanom konaní môže byť len taká vada, ktorá mohla mať vplyv na jeho správnosť

a zákonnosť. Správne súdy teda posudzujú súladnosť postupu správneho orgánu so zákonom, a nie správnosť záverov správneho orgánu o potrebe posúdenia zámeru navrhovanej činnosti podľa zákona EIA ako takého. Sťažovateľom namietaný záver najvyššieho správneho súdu, že vady v postupe správnych orgánov v preskúvanom konaní (postupne predkladané pripomienky v rámci jednotlivých zrušovacích rozhodnutí správneho orgánu) nemohli mať vplyv na správnosť a zákonnosť rozhodnutia vo veci samej, možno teda podľa ústavného súdu s prihliadnutím na aplikáciu zásady materiálnej pravdy v rámci správneho konania považovať za plne ústavne akceptovateľný.

12. K námietke odchýlenia sa od súhlasných stanovísk špecializovaných orgánov štátnej správy a nepodloženia tvrdenia „o empirických skúsenostiach z iných obcí“ je potrebné zdôrazniť, že najvyšší správny súd spravidla dokazovanie nevykonáva, a teda dôkazy ani sám nehodnotí. Ak v konaní o kasačnej sťažnosti posudzuje procesné nedostatky dokazovania, ktorých sa dopustil správny orgán, zaujíma k nim stanovisko cez prizmu odôvodnenia svojho vlastného rozhodnutia, kde je povinný vysporiadať sa s namietanými vadami v dokazovaní správneho orgánu. V tomto duchu podrobuje prieskumu aj rozhodnutie prvoinštančného správneho súdu napadnuté kasačnou sťažnosťou a to, či správny súd konajúci o správnej žalobe dal v odôvodnení rozhodnutia odpovede na všetky relevantné námietky účastníka správneho súdneho konania.

13. V preskúvanom konaní najvyšší správny súd v súvislosti s touto argumentáciou poukázal na to, že podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku bol príslušný správny orgán povinný presne a úplne zistiť skutočný stav veci a s prihliadnutím na kritériá podľa prílohy čl. 10 zákona EIA (kritériá týkajúce sa pravdepodobnosti, komplexnosti a kumulácie) a doručené písomné stanoviská bol povinný vec posudzovať komplexne. Najvyšší správny súd konštatoval, že správny orgán svoje závery o potrebe vykonať posúdenie navrhovanej činnosti podľa zákona EIA komplexne posúdil a náležite odôvodnil. V súvislosti s námietkami týkajúcimi sa súhlasných stanovísk špecializovaných orgánov štátnej správy vrátane námietok vzťahujúcich sa na akustickú štúdiu najvyšší správny súd poukázal na zásadu voľného hodnotenia dôkazov správnym orgánom, v súlade s ktorou jednotlivé dôkazy nemajú normatívne určenú silu alebo váhu a správny orgán má právo ich hodnotiť podľa svojej úvahy (pozri body 27 až 34 napadnutého rozsudku). Vo vzťahu k argumentácii týkajúcej sa potreby zabezpečenia dôkazov vyššej sily v prípade nesúhlasu so závermi súhlasných stanovísk orgánov štátnej správy zdôraznil, že táto argumentácia nebola uplatnená v podanej správnej žalobe, a preto na ňu nemožno podľa § 441 SSP prihliadať ani v kasačnej sťažnosti.

14. V kontexte námietok smerujúcich k vadám dokazovania (porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov, nesprávne posúdenie akustickej štúdie, nepreukázanie empirických skúseností z iných obcí) ústavný súd zdôrazňuje, že dokazovanie sa primárne vykonáva pred správnym orgánom a jeho skutkové závery môže v prípade potreby dopĺňovať, prípadne korigovať za podmienok ustanovených zákonom len správny súd alebo najvyšší správny súd. Napriek tomu, že súdy z titulu svojho postavenia nemajú na posúdenie otázok relevantných pre rozhodnutie tejto veci dostatok odborných znalostí, ich úloha bezpochyby spočíva v tom, že majú dôsledne dbať na to a zhodnotiť, či v konaní boli vo vzťahu k týmto odborným otázkam predložené oprávnenými subjektmi relevantné a dostatočne presvedčivé dôkazy pre nimi vyvodené závery. Podľa ústavného súdu sa najvyšší správny súd i krajský súd dostatočne venovali otázke presvedčivosti a dostatočnosti predložených dôkazov pre závery vyvodené vo vzťahu k zámeru sťažovateľa. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s týmito závermi nestotožňuje, nie je sama osebe spôsobilá objektívne spochybníť ich

správnosť. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ námietky týkajúce sa zákonnosti navrhovanej činnosti či nepreukázania tvrdenia empirických skúseností z iných obcí bude mať možnosť uplatniť v rámci ďalšieho administratívneho konania v tejto veci. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že hodnotenie dôkazov v tejto veci nebolo poznačené ústavnoprávnym excesom, a záver o potrebe posúdenia zámeru sťažovateľa podľa zákona EIA, ktorý je výsledkom procesu hodnotenia dôkazov, je preto potrebné považovať za ústavne udržateľný.

15. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia ústavný súd dospel k názoru, že najvyšší správny súd štandardným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na sťažovateľom uplatnené kasačné námietky, pričom svoj záver o potvrdení rozsudku krajského súdu zrozumiteľne a primerane odôvodnil. Právne závery najvyššieho správneho súdu nevykazujú znaky svojvôle alebo arbitrárnosti.

16. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a jeho právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by reálne signalizovala možnosť po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie ním označených práv, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

17. Sťažovateľ namietal taktiež porušenie základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva vlastníť majetok čl. 1 dodatkového protokolu, práva na účinný prostriedok nápravy čl. 13 dohovoru, práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, čl. 26 ods. 1 listiny, zákaz diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 ústavy, čl. 3 ods. 1 listiny, čl. 14 dohovoru a čl. 1 protokolu 12 v príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ak ústavný súd za takejto situácie dospel k záveru, že v posudzovanej veci nemohlo dôjsť napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, potom neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia uvedených práv. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu